

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2707/2024
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Маја Рамовић, адвокат из ..., против тужених Града Бора, кога заступа Правобранилаштво Града Бора и „Serbia Zijin Corper“ д.о.о. Бор, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1105/24 од 29.05.2024. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1105/24 од 29.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1105/24 од 29.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П1 228/23 од 04.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени солидарно обавезу да јој на име неисплаћене минималне зараде утврђене правноснажном пресудом Основног суда у Бору П1 1207/02 од 02.12.2003. године и на основу правноснажног решења о извршењу Основног суда у Бору И 134/11 од 28.02.2011. године и трошкова ових поступака, исплате износ од укупно 333.684,52 динара, са законском затезном каматом почев од 14.03.2023. године као дана вештачења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1105/24 од 29.05.2024. године, ставом првим изреке, првостепена пресуда је потврђена у делу става првог изреке у односу на туженог „Serbia Zijin Corper“ д.о.о. Бор, као и у ставу другом изреке и жалба тужиле у наведеном делу одбијена је као неоснована. Ставом другим изреке, првостепена пресуда у односу на туженог Град Бор је укинута у ставу првом и у односу на овог туженог тужба тужиле одбачена је као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавање судске праксе, нити за новим тумачењем права, као ни потреба разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље да се тужени „Serbia Zijin Copper“ д.о.о. Бор обавезе на исплату неисплаћене минималне зараде коју је тужилја остварила код послодавца ФК „Бор“ у односу на којег је донета правноснажна и извршна пресуда. Тужилјин послодавац ФК „Бор“ престао је да постоји на основу Закона о спорту („Службени гласник РС“, бр. 24/11), те је његова имовина прешла на лице одређено Статутом -Град Бор у односу на којег већ постоји правноснажна пресуда.

По оцени Врховног суда, одлука нижестепених судова у односу на туженог „Serbia Zijin Copper“ д.о.о. Бор није у супротности са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у којима је на утврђено чињенично стање примењена одредба члана 14. Закона о стечају у ситуацији када се над правним лицем не спроводи стечајни поступак, па за обавезе истог солидарно одговарају његови оснивачи, односно власници, као и чланови или акционари. У конкретном случају, тужилјин послодавац престао је да постоји као правно лице сагласно Закону о спорту, због чега и није било места примени члана 14. Закона о стечају. У погледу туженог Града Бора, већ је донета правноснажна пресуда а битне повреде одредаба парничног поступка не могу се истицати у посебној ревизији према одредби члана 404. став 1. ЗПП.

С обзиром на све напред изнето, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате новчаног потраживања поднета је 01.06.2021. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 333.684,52 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиље недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Ревизија тужиље није дозвољена ни по члану 403. став 3. тачка 3. ЗПП, с обзиром да другостепени суд, иако је усвојио тужиљину жалбу и укинуо првостепену пресуду у погледу одлуке о захтеву тужиље према туженом Граду Бору, није одлучио о захтеву тужиље већ је тужбу тужиље у односу на овог туженог одбацио.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**